

1. Peliukų mainai

Miegapelių urvelyje tylu. Tik retkarčiais kuri nors knarkteli, subrazda ar sukrebžda. Šalia senelio Miegapelio miega močiutė Miegapelė, šalia tėčio Miegapelio – mama Miegapelė. Dėdės šalia tetų, dukterėčios šalia sūnėnų, broliukai šalia sesučių. Taip, tai visa plati Miegapelių giminė.

Jau kelias savaites jie saldžiai miega šonas prie šono. Sniegas užlipdė jų urvelio angą, bet tai niekam nė motais. Miegapelės šieno patalėliuose miega susiglaudusios, šildo viena kitą. O pačiame viduriuke parpia mažasis Miegapeliukas. Jis irgi tyliai šnarpščioja. Retsykais šypteli, nes sapnuoja praėjusią vasarą. Sapnuoja nuotykius su savo geriausiu drauge lazdynpele

Lazdynuke. Ir ką dar nuveiks, kai išmiegos tuos ilgus septynis žiemos mėnesius.

Staiga krustelėjo sniego antklodė prie urvelio angos. Pirmiausia atsirado tik siauras plyšelis, paskui prasiplėtė, ir pro tarpelį vidun įlindo pelės snukutis. Tiksliau, lazdynpelės snukutis. Neilgai trukus vidun įsigavo ir visa lazdynpelė Lazdynukė kartu su uodega. Lazdynukė sunkiai alsavo, nes ne taip paprasta storoje sniego antklodėje prakrapštyti skylutę. Nusiplūkusi klestelėjo urvelyje ant grindų, sunkiai atsiduso ir apsidairė. Tada nutykino urveliu, žvalgydamasi savo geriausio draugo, mažojo Miegapeliuko. Tai užtruko, mat

miegapelės buvo suvirtusios vienos ant kitų ir viena į kitą labai panašios.

– Miegapeliuk! Ar čia tu? – vis klausinėjo Lazdynukė, pakrutindama tai vieną, tai kitą miegantį padarėlį.

Ir galiausiai surado. Lazdynukė atpažino savo draugą iš murkalų antklodėlės. Mat jos bičiulis niekaip neužmigdavo be savo murkalų antklodėlės. Nudžiugusi peršoko kelis draugo pusbrolius bei pusseseres ir švelniai kumštelėjo Miegapeliuką.

– Ei, Miegapeliuk, kelkis! Jau atvyko! Jau atvyko! – sukuždėjo Lazdynukė.

Bet Miegapeliukas sapne kaip tik strikinėjo žalioje pievoje, vijosi žemuogę, kuri, regis, buvo su kojytėmis ir spruko nuo jo. Dar kiek, ir ją nutvers, burnoje jau kaupėsi seilės, tad savo bičiulės Miegapeliukas negirdėjo.

Lazdynukė stvėrė Miegapeliuką už ausies ir sušuko:

– Miegapeliuuuuuk! Keeelkis! Jau atvyyyyyko!

Aišku, nerėkė taip garsiai, kad Miegapeliukui ausis užgultų. Jie gi draugai, o draugui į ausį nešūkaujama.

Ir vis dėlto ištarta buvo gana garsiai, tad Miegapeliukas atsidusęs atsisveikino su sprunkančia žemuoge ir pamažiukais pramerkė pirma vieną akį, paskui ir kitą. Ir išsišiepė plačiai miegapeliškai, nes šalia stovėjo geriausia draugė Lazdynukė.

– Kas atvyko? – apsimiegojęs paklausė Miegapeliukas.

– Negi pamiršai? – letenėlėmis įsisprendė į šonus Lazdynukė.

Miegapeliukas susimąstė.

- O kuo ši diena ypatinga? Primink.
- Lazdynukė griežtai pažvelgė į draugą.
- Paskutinė lapų kritimo diena? – spėjo šis.
- Seniai praėjo!
- Didžioji mažųjų pėdsakų sniege diena?
- Lazdynukė papurtė galvą.
- Gėdų pelėdų diena?
- Ką? Kas čia per diena?
- Nežinau, bet skamba juokingai!
- Lazdynukė atsiduso.
- Ji atvyko. Toji miesto pelytė, mano viešnia iš miesto. Na, prisimink gi! Peliukų mainai.
- Ak štai kas! – sulinkčiojo Miegapeliukas.
- Prisiminei?
- Tai aišku!
- Puiku, tad eime!
- Na, ne taip jau ir gerai prisimenuuu...
- Bent truputį pameni?
- Miegapeliukas papurtė galvą.
- Gal bent mažulytį krislelį?
- Peliukas ir vėl papurtė galvą.
- Visiškai visiškutėliai nė menkiausio lašelėlio?
- Va kaip tik tiek ir teprisimenu.
- Vadinasi, nieko.

Lazdynukė atsiduso, giliai įkvėpė ir dar sykį paporino viską Miegapeliukui. Mat jie juk draugai, ir nieko čia bloga, jei vienas menkai prisimena kokį nors dalykėlį.

– Štai kas yra peliukų mainai: pas mus, lazdynpelles, atvyksta miesto pelė, nes nori susipažinti su miško gyvenimu. O kada nors kitą vasarą aš nuvyksiu į didįjį miestą ir susipažinsiu su miesto gyvenimu. Taigi dabar atvyko toji miesto pelė. Užvakar. Ir aš turiu jai viską miške aprodyti, o tu rudenį žadėjai man padėti.

Miegapeliukas išsyk pašoko.

– Taip, tikrai! Būtinai padėsiu! – Jis stvėrė savo murkalų antklodėlę, nusižiovavo ir atsargiai perlipo per pusbrolius ir pusseseres, nes nenorėjo jų pažadinti.

– O kur ji dabar? Toji miesto pelė.

– Laukia prie miegapelių urvelio.

– Tai skuodžiam greičiau!

Ir abu išpuolė laukan.

2. Miestinukė

Kai Miegapeliukas paskui Lazdynukę išsikapstė pro angą iš urvelio, lauke jis pamatė jų laukiančią mažutę meilutę peliukę su rožiniu kaspinėliu ant galvos. Jos ausys atrodė milžiniškos, ji virpėjo nuo šalčio, nors buvo apsivyniojusi šaliku.

– Kur taip užtrukot? Visa drrrrrebu, – pasiskundė peliukė maloniu, švelniu balseliu.

– Čia mano pats geriausias draugas! – Miegapeliuką pristatė Lazdynukė. – O čia Miestinukė. Be to, ji, regis, mano senelės dėdės antros eilės dėdienės pussėsėrės dukra!

– Aha! – tepasakė Miegapeliukas ir smalsiai nužvelgė Miestinukę. – O kas čia tau ant galvos? – pasmalsavo.

– Kaspinas! – atsakė miesto pelytė.

– O ką jis daro? – paklausė mažasis Miegapeliukas.

– O ką turėtų daryti?

– Na, pavyzdžiui, gal tu gali skristi, kai jis ima greitai suktis. Gal jis tave šildo kaip mano pūkuota kepurė? O gal panašus į mano murkalų antklodėlę?

– Jis skirtas tik tam, kad dailiau atrodyčiau. Mes, miesto pelės, rengiamės pagal madą!

Miegapeliukas ir Lazdynukė susižvalgė. Lazdynukė tarsi atsiprašydama patraukė pečiais ir mažumėlę kilstelėjo antakius.

– Miesto pelės keistokos, – sušnabždėjo ji savo draugui.

